No. 59.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag **7 Mei.**

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

— In Italiaansch Tyrol hebben de troepen, onder generaal Allemandi, eenige voordeelen op den vijand behaald. De Oostenrijkers wilden zich meester maken van de vallei van Ledro, om in de vallei Sabbia te komen, ten einde de achterhoede van het Italiaansche leger, te Storo geposteerd, aan te vallen. Zij vertrokken van Riva, het noorder gedeelte van het meer Garda, en ontscheepte te Ponale, een dorp aan dit meer gelegen, en omzoomd met afgronden. Men was hiervan echter onderrigt, zoodat generaal *Allemandi* eene colonne vrijwilligers derwaarts had gezonden, met het bevel, om zich niet te laten zien, dan nadat de Oostenrijkers ontscheept waren. Dezen, in de vooronderstelling, dat het dorp onbezet was, trokken rustig voorwaarts, doch werden op eenmaal door een sterk vuur van de hoogten begroet, waardoor zij zoodanig verschrikten, dat zij in aller ijl terug keerden. Sommigen vielen in de schuiten, waarmede zij gekomen waren, anderen werden in het meer gedrongen, terwijl eene menigte gevangen werd genomen. Het getal gedoodden en verdronkenen was groot bij het Oostenrijksche korps; bij de Lombardijers zijn slechts eenige gewonden.

Tusschen Castel-Belforte en Castellero hebben eenige vrijkorpsen van Mantua en Modena eene Oostenrijksche colonne, 1200 man sterk, met 10 stukken geschut, verjaagd, bij welk gevecht de Oostenrijkers 80 man aan dooden hadden.

De leverancier van Peschiera is door de Italianen gevangen genomen, en berigtte, dat deze plaats toereikend van levensmiddelen voorzien was.

— Van Venetië heeft men gezanten naar Napels gezonden, met verzoek, om meerdere ondersteuning in de Adriatische zee, ter bewaking van Venetië. Het Napolitaansche ministerie heeft aan dezen beloofd, dat het al deszelfs zeemagt ter beschikking stelde, om de Italiaansche zaak bij te staan. Spoedig zullen daarom naar de Adriatische zee onder zeil gaan, één linieschip, 2 fregatten van den eersten rang, 3 kleinere oorlogsvaartuigen en 5 stoomschepen.

DUITSCHLAND.

ALTONA, den 30. April. Onze kavalerie staat bij Bau en Kleplew, op den weg naar Apenrade, zoodat de Denen spoedig over de grenzen zullen terug gedreven zijn. Den 27. is een Deensche parlementair in ons hoofdkwartier te Flensburg gekomen; de uitslag wordt geheim gehouden; doch men gelooft aan vredesonderhandelingen, daar Denemarken begint in te zien, dat zij de hertogdommen niet kan behouden. De generaal *Halkett* heeft zijne operatien tegen het eiland Alsen begonnen, welke door de bondstroepen van Hadersleben zullen ondersteunt worden. De Pruissen kunnen het alleen wel af, waarom men de vrijscharen dan ook wil ontslaan. De Hamburgsche vrijwilligers zijn met 7 dagen verlof reeds hier aangekomen.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 2. Mei. Het denkbeeld van aan de soldaten en vertegenwoordigers vesten te doen dragen met reeers *à la Robespierre*, kan evenmin gelukkig genoemd worden, als de verpligting door *Ledru-Rollin* aan de vertegenwoordigers opgelegd, om hunne borst te versieren met een rood lintje. Het punt van kleeding is gewigtig in dit oogenblik, gewigtiger dan men zou denken. Die zonderlinge gelijkvormigheid veronderstelt eene even zonderlinge overeenstemming van meening, en toch heerscht deze meening niet algemeen, maar wordt aan de meesten aangedrongen. Wil men nu de zes verkozen bisschoppen en de twaalf pastoors met een *à la Robespierre* opschikken? Zal pater *Lacordaire*, alvorens de Vergaderzaal in te treden, zijn Dominicaner pij in de kleedkamer moeten ophangen?

— Te Marseille is den 28. April een complot ontdekt. Nadat reeds eenige gewapende personen in hechtenis waren genomen, heeft men in een lokaal slapende gevonden, 16 personen, die alle geladen geweren naast zich hadden liggen, en die genoegzaam van patronen waren voorzien. In dat lokaal heeft men vele krijgshoeften en een vaandel met de woorden: *Club der werklieden van de Montagne*. Het is gebleken, dat de zamenzweerders ten getale waren van 300, alle socialisten; zij schenen voornemens de haven in brand te steken, en daarna de stad te plunderen; 40 dezer misdadigers waren reeds den 29. gevangen.

— In een onzer dagbladen leest men de volgende bijzonderheden:

« De ballingschap van *Lodewyk Philips* levert op verre na hetzelfde karakter niet op als die van *Karel X*. Door twee verschillende wegen zijn deze beide lieden naar het buitenland verjaagd, en elk die Claremont en Holyrood, deze beide laatste wijkplaatsen van twee naijverige dijnastiën heeft bezocht, wordt door het contrast getroffen.

Toen *Karel X*, het hoofd van den ouderen Bourbonstak naar Holyrood week, had hij nog niet alle hoop laten varen om de kroon nog eenmaal op het hoofd van zijnen kleinzoon geplaatst te zien. Bovendien was eene soort van hof hem gevolgd, die, uit getrouwe personen bestaande, de hersenschimmen van den vervallen monarch voedsel gaf en daarin deelden, terwijl het hem tot troost versterkte bij zijne hooge jaren. Ook was de oude vorst niet met ledige handen vertrokken. Later zelfs heeft het volk in zijne edelmoedigheid aan de verbannen familie haar geheel persoonlijk vermogen weder gegeven. *Karel X* koos zich dus van eene zekere hofhouding doen omringen, die hem aan de dagen van zijn koningschap herinnerde.

« Te Claremont ziet het er geheel anders uit.

« De vlugt van *Lodewyk Philips* is zonder wederga in de geschiedenis uithoofde van den spoed, waarmede zij is bewerkstelligd, en van de verlatenheid, waarin zich de verdreven vorst bevindt. Slechts ééne troost blijft hem over, namelijk de eensgezindheid, die altijd tusschen de leden van de familie *van Orleans* heeft geheerscht, en die in stede van eenige vermindering ondergaan te hebben, door de staatkundige gebeurtenissen nog steeds is toegenomen.

« Thans is het bekend, dat de ontelbare schatten, die *Lodewyk Philips*, zoo men zeide, in veiligheid had gebragt, niets meer dan ingebeeld waren, en dat de vorstelijke personen op Claremont in behoeftige omstandigheden zouden verkeeren, indien zij niet door de koningin der Belgen werden onderhouden. Van al hun vorigen luister is hun niets overgebleven dan een onaanzienlijk rijtuig, waarvan alleen de ex-koning en koningin gebruik maken. De eenige personen die, buiten de leden van hun gezin, in hunne ballingschap deelen, zijn mevr. *de Montjoie*, eene oude vriendin van mevrouw *Adelaïde*, dr. *Pigache* van St. Cloud en de generaals *Dumas* en *Rumigny*. De generaal *D'Houdetot* is weder naar Frankrijk vertrokken.

« De prinsen *van Joinville* en *Aumale* leven bij hunne ouders in de grootste eenvoudigheid. Een hunner had, voor geheel het gedeelte van de bruidschat zijner gemalin dat niet uit diamanten en familiezilver bestond, Fransche effecten gekocht. Dit alles is in beslag genomen, ofschoon dit gedeelte van zijn vermogen niets gemeens heeft met het voormalig privaat domein, noch zelfs met de bijzondere eigendommen, die *Lodewyk Philips* den 8. Augustus 1830 op de hoofden zijner kinderen heeft overgebragt.

« Men spreekt van een zeer schoonen brief, die zeer onlangs door de prinsen *van Joinville* en *Aumale* aan de leden van het voorloopig gouvernement geschreven is en waarin zij verklaren, dat zij, als zeeman en soldaat, altijd hunnen degen willen wijden aan de dienst van Frankrijk.

« Ik spreek u niet over den hertog *van Montpensier*. Hij bevindt zich in Spanje, gelijk gij weet. Wat de hertogin *van Orleans* betreft, niet een der leden van de familie heeft haar sinds den 24. Februarij ten half vier weder gezien."

— Aan de Belgische grenzen te Baives, hebben bloedige tooneelen plaats gehad, ter zake van den uitvoer van meel naar Belgie. Vele personen werden daarbij zwaar gewond.

BELGIE.

— Onder dagteekening van 1. Mei schrijft men uit het Noorder-departement, het volgende aan den *Organe des Flandres:*

De woeste baldadigheden ten aanzien der Belgische werklieden zijn in het Noorder-departement wederom begonnen.

Heden morgen ten 9 ure kwam eene bende van ongeveer 600 deugnieten op de grenzen bijeen, met de trommel aan het hoofd; zij verspreidde zich in de omstreken en trok naar Neuville, Roncq en Tourcoing, waar zij 24 Belgische arbeiders van hun werk wegsleepte en kneveldde. Deze ongelukkigen werden gehoond en mishandeld en door de bende naar Tourcoing gevoerd, waar men hen dwong om tweemaal voor den vrijheidsboom te defileren. Na vele kwade bejegingen heeft men hen losgelaten en om verdere ongeregeldheden te voorkomen, zond de policie van Tourcoing hen met een bijzonderen trein naar Mouscron, waar zij in een beklagenswaardigen staat zijn aangekomen.

— De omwenteling in Frankrijk heeft eenen harden schok aan vele nijverheidstakken toegebragt, en is de oorzaak geworden van eenen algemeenen stilstand in koophandel en nijverheid. Het jaar bood zich gunstig aan, en elkeen rekende op een best saizoen. Inderdaad, het zou alzoo geweest zijn, ware het niet, dat de voorvallen in Frankrijk alle vertrouwen hadden vernietigd. Gent bijzonder heeft dit gevoeld, en onder de nijverheden die meest geleden hebben en nog leiden, moet men de bloemkweeking tellen. Deze nijverheid verschafte bestaan, ja zelfs een soort van weelde aan honderde huisgezinnen, en is voor het oogenblik als volkomen vernietigd.

— Te Bergen, in Henegouwen, is de vrouw van eenen winkelier over drie weken van tweelingen verlost, welke eenige uren daarna overleden. Des anderendaags baarde zij een derde kind en Vrijdag een vierde. Deze twee laatsten waren volwassen vruchten. Haasten wij ons er bij te voegen, dat de moeder, na zulk een zwaar kraambed, zeer welvarende is.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 4. Mei. De verkiezingen in Frankrijk beantwoorden niet aan de verwachtingen der heethoofden en der communisten. Zij, die zich beriepen op het algemeene stemregt, nu dat stemregt tegen hen beslist, nemen de ploevlugt tot het geweld.

In Parijs openbaart de partij hare plannen, door een plakkaat bij duizendtallen in de stad verspreid, en onder anderen onderteekend door *Barbes*, een der kommandanten van de legioenen der nationale garde. Dat plakkaat behelst eene openbare bedreiging tegen de burgerklas, welke door de volksklas zal worden gestraft, indien zij de grondslagen der maatschappij niet omverwerpt, om op hare puinhoopen eene nieuwe maatschappij te bouwen. Zoo luidt het. Men kan daaruit opmaken, welke zin er te geven is aan den hevigen toon, die al de bladen der ultra's aanslaan. En in de departementen vindt men de feitelijke verklaring van den geest, die hen bezielt. Bijna in al de voornaamste steden van Frankrijks departementen is de goede uitslag der verkiezingen onmiddellijk opgevolgd door beroering van de volksklasse, opgezet tegen de burgerij. En ofschoon de orde bijna overal is kunnen gehandhaafd worden door de vereenigde krachten van het leger en de nationale garde, zoo is het op vele plaatsen niet kunnen geschieden zonder de bloedigste tooneelen door kanon- en geweervuur te veroorzaken.

Men bereid dus in Frankrijk den burgeroorlog, niet van departement tegen departement, noch van stad tegen stad; maar van burger, van den behoeftige tegen den welgezetene.

Zal men er in slagen om dien burgeroorlog, welke in menige stad reeds roof en moord heeft aangebragt, ook in Parijs te doen woeden, en van daar over geheel Frankrijk uit te breiden? Ziedaar de gewigtige vraag van het oogenblik.

Wij hopen, dat de pogingen der kwaadwilligen zullen afstuiten op het gezond verstand der Parijzenaren; en mogten zich eenigen laten verleiden tot daden van geweld; de goede geest en de eensgezindheid, die de nationale garde aan het leger verbindt, zullen de orde weten te handhaven; maar helaas ten koste van menig druppel burgerbloed.

Wij bidden God, dat Hij Frankrijk en Europa daarvoor moge behoeden. *(de Tyd.)*

's GRAVENHAGE, den 3. Mei. De heer *du Tour van Bellinchave* heeft den heer *van Swinderen* gevolgd. Beiden hebben de Eerste Kamer verlaten.

Het is goed gezien. Bij den ommekeer die staat plaats te grijpen, is geen lid vrij in zijne stem in de Eerste Kamer. Deze *kan* op geene hervorming *neen* zeggen.

Is het dus niet juist, liever heen te gaan met opoffering van alle voordeelen, die uit een blijven zouden te bedisselen zijn, dan te blijven en een altijd treurig figuur te maken?

Waarlijk, het ware wenschelijk dat meerderen het voorbeeld van beide die heeren volgden, tot dat de laatste de Kamer uitging en de deur achter zich toe trok.

Maar zou het niet bijtend voor de Tweede Kamer zijn?

— Men spreekt veel van garnizoens verandering, waarbij dat van Tilburg eene vermeerdering zoude ondergaan; doch met zekerheid is daar ter plaatse nog niets hiervan bekend.

— Naar men ons uit Leeuwarden schrijft hebben drie grietmannen, en wel van de grietenijen Oost-Dongeradeel, Kollumerland en Schoterland het voornemen opgevat, om hun eervol ontslag als zoodanig te vragen.

Zonder voor als nog de geruchten mede te deelen, die aanleiding zouden gegeven hebben tot dit plan, gelooft men echter te mogen verzekeren, dat de grietman van eerstgenoemde grietenij, de zoo gunstig als volksvertegenwoordiger bekende heer *S. baron van Heemstra*, dit meent te moeten doen, dewijl Z. Ed. als lid der Tweede Kamer, te veel afwezig moet zijn om naar eisch deze dubbele betrekking waar te nemen, te meer, daar het vrij zeker is, dat de belangrijke werkzaamheden, zijne tegenwoordigheid te 's Gravenhage voor langdurigen tijd zullen eischen.

Met genoegen heeft men dit vernomen, dewijl het zeker is dat het bestuur over eene gansche grietenij te belangrijk is, dan dat men zulks dikwijls en vaak geruimen tijd kan overlaten aan anderen, terwijl de heer van *Heemstra* hierdoor in de gelegenheid zal zijn, zich des te ongestoorder aan zijne werkzaamheden als volksvertegenwoordiger te kunnen overgeven.

GEMENGDE BERIGTEN.

Te Keulen zullen eenige nieuwe dagbladen worden uitgegeven, consequenter dan de Keulsche Courant. — Willem ten Stappen te Schiedam was reeds een eind wegs door den modder gezakt, toen hij gered werd door C. van der Klei. — De 2 Hutschenruijters, vader en zoon aldaar maken veel werk van de toonkunst. — Mr. Faber van Riemsdijk heeft slechts f 6,835,50 verdiend aan de 112 processen over de zeven kinderen wet. — In de taalzuiverende klasse van het Koninkl. Instituut is gesproken van getrapte (? !) verkiezingen — Om de residentie staan de veldvruchten overheerlijk. — Te Utrecht wordt bijzonder veel elft aangebragt; tot laat in den nacht is de afslager bezig ze te verkoopen. — Vier leden van het voorloopig bestuur in Frankrijk hebben den titel ontvangen van zamenzweerders tot omverwerping van het bestuur. — In Italie heeft men eene schoone kijkuit op vrede. — De koningin van Portugal is door een deurwaarder aangesproken om het achterstallige loon van de dienstmeiden. — De oude koning van Beijeren is een uitstapje gaan doen naar Lola-Montez. — Het stierengevecht te Madrid is allerprachtigst geweest. — De rivier de Aar is tot eene verschrikkelijke hoogte geklommen. — Overleden te te Dordt eene jonkvrouw van 87 jaren en te Kralingen de gepensioneerde generaal-majoor Parivicini di Capelli. — In Madrid is een valsche alarm verwekt door het afsteken van zwermers. — De onlangs in Amerika overleden mijnheer Astor heeft bij testament beschikt over 20 millioen dollars. — Monseigneur Vrancken is, met twee missionarissen in goeden welstand te Batavia gearriveerd. — Rott. telt 700 rustbewaarders zonder wapens. — Een smid te Lekkerkerk biedt aan om al de Nederlanders in staat van tegenweer te stellen voor een kwartje 't stuk.

MENGELINGEN.

Eeuwige liefde.

Schreef ik in Frankrijk of Engeland en in het Fransch of Engelsch, zoo kon ik dit verhaal — hoe volstrekt verdicht het ook is — stellig aldus aanvangen: In Parijs, Lyon, Londen, Liverpool, leefde voor zoo of zooveel jaren JEAN TILLEUL of JOHN LIMETREE, zonder dat er een haan naar kraaide. In Nederland en als Nederlander, moet ik zeggen: In eene stad leefde eens, eenige jaren geleden, JOHANNES LINDE. Ik kan niet zeggen: te Amsterdam, 's Gravenhage, Arnhem, in die of die straat, want de Nederlander heeft zulk een eerlijken aard, dat hij nooit aan eene verzinning wil gelooven, en alles voor waarheid opneemt, wat men hem vertelt, gelijk een kind. Sprak ik van JOHANNES LINDE in de Kalverstraat, terstond zouden de Amsterdammers de hoofden opsteken, en vragen in welk huis toch die LINDE woonde, wie zijn vader was, en al zoo dergelijke, al mogt ik dan ook duizendmaal vooraf zeggen dat hij volstrekt niet geleefd, veel min nog in de Kalverstraat gewoond heeft; en de Hagenaars en Arnhemmers zouden den goeden LINDE, mogt hij soms met satyrische kleuren worden geschilderd, als eenen Amsterdammer hartelijk uitlagchen, en mijn zedelijk verhaal zonder het minste nut nitlezen; want, zouden zij zeggen, wat gaat ons toch die Amsterdammer aan? Zoo zou eveneens de Hagenaar doen, als ik mijn held, die toch in 's hemels naam ergens leven moet, in Amsterdam of Arnhem plantte. Ik zeg dus slechts: *In eene stad*, en vang met dit net eenen Amsterdammer, Leidenaar, Kamper of Arnhemmer naar goed dunken op, zonder dat iemand het mij niet euvel duiden kan.

In eene stad dus, wier eerste letter in het alfabet ligt, — eene Nederlandsche stad was het — leefde eens een man, die zeer lang was. Maar een goed, een uitmuntend goed hart klopte onder zijn lang vest, dat overigens dun genoeg was, om het hart er door te zien kloppen. Een kind had hem om de pink kunnen winden. Zijn hoofd was klein, doch desniettemin beminde hij regt naar behooren. Maar hij was arm. Zijn MAALTJE was de dochter van een gepensioneerd officier en ook arm. Arm en arm klinkt zeer eentoonig; daarom wilde ook de gepensioneerde officier niet instemmen, en zeide *neen*. Maar JOHANNES LINDE weende, MAALTJE ook. Zij beminden elkander zoo zeer. JOHANNES zeide: « MAALTJE, ik zal u eeuwig beminnen, en nooit eene andere trouwen." MAALTJE sprak: « JOHANNES, ik bemin u, als mijn hart, en trouw nooit eenen anderen." Daarop hervatte JOHANNES: « MAALTJE, zoodra ik een post heb, die eene vrouw kan voeden, kom ik en haal u af." MAALTJE antwoordde: « Ja JOHANNES, kom en haal mij af." Dan vielen zij elkander om den hals en weenden. Ach, ware elke traan eene parel geworden, dan hadden zij terstond kunnen trouwen. Maar hunne tranen werden geene paarlen. Dit was treurig. Zij moesten scheiden. JOHANNES kreeg eene aanstelling op het land, en jaarlijks zes honderd gulden. MAALTJE bleef in de stad. Wat teedere brieven schreven zij elkander! Alle week een paar maal, vol van de gloeijendste liefde, de heiligste beloften. Zoo verliep het eene jaar na het andere; JOHANNES kon niet verder komen, hoe ijverig hij ook arbeiden mogt. Zijne hoogeren schenen steeds jonger en bloeijender te worden, terwijl hij zigtbaar afvielen grijze haren kreeg. Zij mogten trouwens vroeger komen bij hem dan bij andere lieden. Intusschen dreef hij zijn post rustig voort, en op zijne wangen schoot een purperblos, als hij dacht aan de gelukkige dagen, die hij met zijn MAALTJE slijten zou. Dan schreef hij weder een liefdebrief, dat een vreemde er het hart van warm worden moest. Maar hij zeide de lieden niets van zijne liefde, als ware het een schat dien geen ander hebben kon, en hij beminde heimelijk voort. Wanneer hij een getooid bruidspaar naar de kerk zag gaan, dan trok hij schelmsch met de oogen en zeide bij zich zelve: « 't Zal ook komen!" en drukte zijn MAALTJE in 't geheim de poezele hand. Menig meisje zag den goeden, ranken JOHANNES hartelijk en vertrouwelijk aan, maar hij kneep de oogen toe en dacht: « Niets voor u, JOHANNES! uwe ster vonkelt in de stad." — De arme duivel! hij wist volstrekt niet dat hij reeds grijs geworden was; — zijn hart was jong, gelijk de see perflores. Menigmaal als de gele zon in de verre grijze velden zonk, en de vinken opgehouden hadden te slaan, en een rozenrooden gloed over de blaauwe hemel schijnt, kwam het hem voor als ware er reeds een lange tijd verloopen sinds hij begonnen was MAALTJE te beminnen, en een paar droppels vielen uit zijne trouwhartige oogen; en dan nam hij haren laatsten brief uit de borstzak en kuste dien, en hij meende zijn meisje eerst gisteren te hebben gevonden en morgen ter bruiloft te zullen gaan. Dan was alles weder goed.

Intusschen was de gepensioneerde officier gestorven, en MAALTJE nam haar intrek bij eene zuster, die ergens getrouwd was. Zij was reeds eene regt arme magere juffer geworden; maar een lief gezigtje had zij nog altoos, en de bruine oogen vonkelden nog als een paar kastanjes, juist uit den groenen bolster gedreven. Ook bij haar begon het eene haartje na het andere te grijzen; ach, de schoone bruine haren, die, losgelaten, tot aan de knie nedergevallen waren! Maar de liefde, die zij haren JOHANNES toedroeg, droogde niet uit noch vergrijsde. Toen de roosjes nog op hare wangen bloeiden, was menige vrijer gekomen, om haar te vragen; maar zij schudde het hoofdje en zeide kort en verstaanbaar « neen." Toen werd er wel gemompeld en gezegd, dat de verkorene hares harten haar ontrouw geworden was en haar schandelijk had verlaten; maar zij wist het beter in haar hart, dat haar JOHANNES tot zoo zwarte daad niet in staat was, en dat hij voortdurend beminde, gelijk hij van begin af aan gedaan had. O hoe de lieve maagd zich steeds zoo wit kleedde, opdat JOHANNES niet eerst lang zou moeten wachten tot dat zij gereed was, als hij kwam om haar naar het altaar af te halen. En dan de brieven, die zij schreef! En nooit zat zij in het lommer van een anderen boom dan een linde, alleenlijk omdat haar JOHANNES — LINDE heette. En dan droomde zij van PHILEMON en BAUCIS, en was volkomen gelukkig.

Wij moeten intusschen weder naar JOHANNES omzien: — hij was gewoon alle Zondagen een brief van MAALTJE te krijgen, en nu verliepen vier Zondagen zonder dat hij er een kreeg. Het waren vier Zondagen van wanhoop. Wat mogt MAALTJE overkomen zijn? Eindelijk, den vijfden, verscheen er een. Zij meldde hem « dat zij ziek geweest was, en niets had willen zeggen om hem niet te beangstigen. Nu gevoelde zij zich veel beter en ging al eens aan den arm harer nicht in de zon wandelen; — dan kwamen al de tafereelen van het voorgesteld geluk haar weder voor den geest, en heerlijk scheen haar de dag dat JOHANNES komen en haar ten huwelijk afhalen zou." En ziedaar, naauwelijks had hij den hartroerenden brief gelezen, toen hij zijne aanstelling tot een post van ƒ 1800 ontving. Een gloeijende kus op het papier drukkende, ijlde hij naar buiten en schreeuwde voor de grazende koeijen zijn geluk uit en riep de vogels toe dat zij het melden mogten aan zijne geliefde; en den volgenden dag zat hij reeds in een chees, met zijne aanstelling op de borst, om het heerlijke meisje af te halen en als bloeijende bruid te brengen naar zijne woning. Het was echter een lange weg, over dijken en langs sloten, en aan het loeijen der koeijen en het kwakken der kikkers was geen einde. Maar hij dacht slechts aan de rozige maagd, die hij voor zoo en zoo veel tijd als prangend knopje had verlaten, en die, gelijk hij zich in zijne onschuld verbeeldde, nu wel als eene volle roos bloeijen zou. Dat verwacht gij wel niet, arme, trouwe schelm, gansch verbleekte rozenbladen op de wangen uwer bruid te vinden! Gij denkt liever volgens het oude spreekwoord: Tijd brengt rozen.

Eindelijk naderde hij het dorpje, waar MAALTJE bij hare zuster, de vrouw van den doctor, woonde. Toen hij het dorp inrijden wilde, kwam juist eene groote lijkstatie — waarschijnlijk die van een rijken grondbezitter, naar de menigte der begeleiders te oordeelen — en hinderde hem verder te gaan. Hij steeg dus liever uit, en ging de paar stappen naar het kerkhof mede om misschien een heilzaam tegenwigt voor de aanstaande overmaat van vreugde te halen. De kist werd intusschen nedergezet aan den rand van het graf, het rouwkleed afgenomen en de predikant begon de volgende korte lijkrede te houden:

« Geliefde broeder en zusters!

« Wij staan aan het graf eener beminde, vrome jonkvrouw. nog bedekt haar slechts de kist, weldra zal de aarde haar bedekken; zij beminde eenen man, dien armoede van haar verwijderde; maar zij beminde hem tot aan den dood. Hare wangen bloeiden als roosjes — zij beminde hem. Hare lokken verbleekten — zij beminde hem. Zoo verliep jaar op jaar, en zij bewaarde hem trouw haar hart. Er is geen kind in het dorp, of zij beminde het; ja, geen hond die niet een stukje brood uit hare hand ontving. Aanvankelijk was zij de zwaluwe inzonderheid genegen; doch, toen zij bemerkte dat die diertjes slechts van vliegen en anderen insekten leven, onttrok zij hun hare gunst, en nam die der vogels aan, welke koorn eten; want zijn de vliegen, plagt zij te zeggen, niet ook vogels slechts kleinen? De goede ziel kon er nooit dan weemoedig toe overgaan om een jong hoen te eten, en alleenlijk in den grootsten nood deed zij het. En toch voedde zij er meer dan ieder andere in het dorp. Wij hebben een echt voorbeeld van liefde aan haar verloren, en onze tranen zouden wel eeuwig om haar moeten vloeijen, leerde onze heilige godsdienst ons niet dat geene menschen ziel verloren gaat, en dat de vromen tot die vreugden zullen geraken, welke nog geen menschen oog zag en geen menschen hart gevoelde. Amen."

« Wordt hier MAALTJE LEEMAN begraven?" riep JOHANNES, en zijne magere, bleeke gestalte rigtte zich hoog op, angstig luisterend of het vreeselijke « ja" volgen zou. « Zoo is het, vreemdeling," zeide de predikant. Was u de doode bekend?"

« Bekend! bekend!" schreeuwde JOHANNES, en het was eruwzaam aan te zien, hoe de lange man, als door foltering afgemarteld, ineénviel en nevens de kist nederzonk.

Bewusteloos werd hij door de dorpelingen weggedragen. Drie dagen later was hij met MAALTJE in de woningen des vredes vereenigd. (*Arnh. C.*)

Conscriptie.

Bij gelegenheid der herziening van de grondwet daarbij de burgerlijke vrijheid meedere waarborgen zal erlangen, is het hoog noodig de aandacht te vestigen op een onderwerp, dat voorzeker uit het oogpunt van menschelijkheid van het allerhoogst gewigt is.

Wij bedoelen de conscriptie, welke in het nieuwe ontwerp wederom in al zijne kleuren is opgenomen, wel is waar gewijzigd wat den ouderdom en de verpligte zeedienst betreft, maar althans niet verbeterd.

De conscriptie is eene uitvinding van een vreemd despotismus en hoezeer er ook eenige redenen voor haar best aan mogten zijn, ingeval van oorlog, zij is en blijft de grootste ramp der huisgezinnen, waaruit maar al te dikwijls de knapste, de sterkste zonen in het best hunner leerjaren worden weggerukt, om een machinaal, geest- en bekwaamheid doodend, leven aan te vangen en eenen tijd te verkwisten, welks verlies voor hun volgend leven vaak onherstelbaar is.

Is het dan niet mogelijk, om bij wijze van jaarlijkschen afkoop, naar mate van stand en vermogen, een middel daar te stellen, waardoor het remplacement meer in ieders magt is en aan de thans heerschende misbruiken, bij de vrijstellingen en remplaceringen, *terlens* een einde werd gemaakt?

Hoevele huisvaders hebben zich bijkans geruïneerd, om hunne brave zonen bij zich te behouden, die als lotelingen een laag nommer trokken en hoevele deugnieten daarentegen kwamen vrij, tot last der maatschappij en van hunne betrekkingen.

Vele ware philantropen, zoo hier als elders, hebben dit reeds lang ingezien en voorzeker zullen deze denkbeelden meer en meer ingang verkrijgen en tot iets goeds leiden, waartoe wij iets willen trachten bij te dragen.

Bij het vestigen eener nieuwe grondwet, moet de deur worden opengelaten voor zulke verbeteringen, als te eeniger tijd in de lotings-wet konden verlangd worden.

Eene betere wijze van remplacering ware voorshands althans wenschelijk; door eenen afkoop, als boven aangehaald is, zou de regering een veel ruimer handgeld of soldij aan de vrijwilligers kunnen toeleggen en in vredestijd er aanmerkelijk bij profiteren.

Dit gewigtig onderwerp onder de aandacht van belangstellenden en deskundigen willende brengen, verzoeken wij UEd. daarvoor een plaatsje in uw geacht blad.

(*Z. C.*)

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 6. Mei. Sedert den 4. dezer zijn alhier ter reede gekomen

Voor Antwerpen bestemd:

Elisa Wilhelmina, ... , Drotheim, stukgoed; Ocean, J. Payston, Londen, ballast.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 1/2 ure.

Sluiting des avonds 9 ure.

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure, en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEMEN.